

EBA/GL/2023/05

13.06.2023

Ghid de modificare a Ghidului EBA/GL/2022/01 privind îmbunătățirea posibilității de soluționare pentru instituții și autorități de rezoluție în temeiul articolelor 15 și 16 din Directiva 2014/59/UE (Ghid privind posibilitatea de soluționare) pentru a introduce o nouă secțiune privind testarea posibilității de soluționare

1. Obligații de conformare și de raportare

Statutul prezentului ghid

1. Prezentul document conține ghidul emis în temeiul articolului 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010¹. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritățile competente și instituțiile financiare trebuie să depună toate eforturile necesare pentru a respecta ghidul.
2. Ghidul prezintă punctul de vedere al ABE privind practicile adecvate în materie de supraveghere în cadrul Sistemului european de supraveghere financiară sau privind modul în care trebuie aplicat dreptul Uniunii într-un anumit domeniu. Autoritățile competente cărora li se aplică ghidul, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, trebuie să se conformeze prin integrarea acestuia în practicile lor, după caz (de exemplu, prin modificarea cadrului legislativ sau a procedurilor de supraveghere ale acestora), inclusiv în cazurile în care ghidul se adresează în principal instituțiilor.

Cerințe de raportare

3. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritățile competente trebuie să notifice ABE dacă se conformează sau intenționează să se conformeze prezentului ghid sau, în caz contrar, să prezinte motivele neconformării, până la 25.10.2023. În absența unei notificări până la acest termen, ABE va considera că autoritățile competente nu s-au conformat. Notificările se trimit prin intermediul formularului disponibil pe site-ul ABE, cu mențiunea „EBA/GL/2023/05”. Notificările trebuie trimise de persoane care au autoritatea de a raporta cu privire la conformare în numele autorităților competente. Orice schimbare cu privire la situația conformării trebuie adusă, de asemenea, la cunoștința ABE.
4. Notificările se publică pe site-ul ABE, în conformitate cu articolul 16 alineatul (3).

¹ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

2. Obiect, domeniu de aplicare și definiții

Obiect

5. Prezentul ghid modifică Ghidul privind îmbunătățirea posibilității de soluționare pentru instituții și autorități de rezoluție în temeiul articolelor 15 și 16 din Directiva 2014/59/UE din 13 ianuarie 2014 (EBA/GL/2014/01)² („Ghidul”).
6. Dispozițiile din ghid care nu sunt modificate prin acest ghid rămân în vigoare și continuă să se aplice.

3. Data aplicării

7. Prezentul ghid se aplică de la 1 ianuarie 2024.

4. Modificări la Ghidul privind posibilitatea de soluționare³

8. Punctul 5 din Ghidul privind posibilitatea de soluționare se modifică după cum urmează:

„5. Prezentul ghid precizează, având în vedere articolul 10 alineatul (5) și articolul 11 alineatul (1) din Directiva (UE) 2014/59⁴, măsurile specifice instrumentelor de rezoluție pe care instituțiile, inclusiv entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) („instituții”), și autoritățile de rezoluție trebuie să le întreprindă pentru a îmbunătăți posibilitatea de soluționare a

² <https://www.eba.europa.eu/regulation-and-policy/recovery-and-resolution/guidelines-institutions-and-resolution-authorities-improving-resolvability>

³ Ghidul EBA/GL/2022/01 privind îmbunătățirea posibilității de soluționare pentru instituții și autorități de rezoluție în temeiul articolelor 15 și 16 din Directiva 2014/59/UE (Ghidul privind posibilitatea de soluționare).

⁴ Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).

instituțiilor, a grupurilor și a grupurilor de rezoluție în contextul evaluării posibilității de soluționare efectuate de autoritățile de rezoluție în conformitate cu articolele 15 și 16 din directiva respectivă.”

9. Punctul 7 din Ghidul privind posibilitatea de soluționare se modifică după cum urmează:

„7. Prezentul ghid nu se aplică instituțiilor al căror plan de rezoluție, sau planul de rezoluție al grupului din care fac parte, prevede lichidarea ordonată a acestora, în conformitate cu legislația națională aplicabilă. În cazul unei schimbări de strategie, în special de la lichidare la rezoluție, ghidul se aplică în termen de cel mult trei ani de la data aprobării planului de rezoluție cu noua strategie de rezoluție, cu excepția secțiunii 4.6, care se aplică în termen de cel mult un an de la data respectivă.”

10. Punctul 10 din Ghidul privind posibilitatea de soluționare se modifică după cum urmează:

„10. În cazul instituțiilor care fac parte dintr-un grup care face obiectul supravegherii consolidate în temeiul articolelor 111 și 112 din Directiva 2013/36/UE, prezentul ghid se aplică la nivelul fiecărui grup de rezoluție și, atunci când este cazul, și la nivel individual. Secțiunile 4.6 și 4.7 se aplică, de asemenea, la nivelul filialelor transfrontaliere care nu sunt entități de rezoluție, în cazul în care cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile, astfel cum este prevăzută la articolul 45f din Directiva 2014/59/UE, depășește cuantumul suficient pentru absorbția pierderilor în conformitate cu articolul 45c alineatul (2) primul paragraf litera (a) din directiva menționată.

11. Titlul secțiunii 3 din Ghidul privind posibilitatea de soluționare se modifică după cum urmează:

„3. Punere în aplicare și dispoziții tranzitorii”

12. După punctul 13 din Ghidul privind posibilitatea de soluționare, se adaugă noi puncte, și anume 13a, 13b și 13c, după cum urmează:

„13a. Instituțiile trebuie să transmită autorităților de rezoluție primul raport de autoevaluare menționat la punctul 124 până la 31 decembrie 2024.

13b. Prin derogare de la punctul 132, autoritățile de rezoluție trebuie să comunice primul program de simulare a posibilității de soluționare menționat la punctul 130 până la 31 decembrie 2025.

13c. Instituțiile menționate la punctul 138 trebuie să transmită autorităților de rezoluție primul manual operațional principal menționat la punctul respectiv până la 31 decembrie 2025.”

13. Punctul 56 litera (e) se modifică după cum urmează:

„e. avizarea principalelor obiective și asigurarea unor mecanisme adecvate de delegare în acest sens, ca parte a mecanismelor corespunzătoare de control intern și de asigurare (cum ar fi modelele de raportare cu privire la rezoluție și raportul de autoevaluare);”

14. După secțiunea 4.5, în ghid se introduc noile secțiuni 4.6, 4.7 și 4.8 cu punctele 124-129, 130-137 și, respectiv, 138-142, după cum urmează:

4.6. Raport de autoevaluare

124. Instituțiile trebuie să pregătească și să transmită autorității de rezoluție relevante, cel puțin o dată la doi ani, un raport în care autoevaluează dacă și în ce măsură întrunesc capacitățile prevăzute în secțiunile 4.1-4.5 și 4.8 din prezentul ghid și în secțiunile 4 și 5 din Ghidul privind transferabilitatea în vederea completării evaluării posibilității de soluționare pentru strategiile de transfer (Ghidul privind transferabilitatea)⁵ și luând în considerare orice feedback primit de la autorități în termen de doi ani, inclusiv, printre altele, următoarele elemente:

- a. gradul de îndeplinire a capacității (scăzut, mediu, ridicat, nu se aplică);
- b. descrierea modului în care este îndeplinită capacitatea sau a motivului pentru care se consideră că aceasta nu se aplică conform mențiunii de la litera (a);
- c. evaluarea diferențelor dintre capacitățile de soluționare prevăzute în prezentul ghid și cele ale instituției, precum și a modului în care aceste diferențe pot fi remediate și a termenelor aplicabile;
- d. descrierea modului în care capacitatea este integrată în activitatea curentă;
- e. descrierea modului în care capacitatea se leagă de planificarea redresării instituției (de exemplu, dacă continuitatea operațională a mecanismelor de rezoluție sprijină și opțiunile de redresare, cum ar fi cesiunile, sau dacă mecanismele de redresare sunt mobilizate pentru a sprijini rezoluția);
- f. evaluarea internă sau externă efectuată cu privire la modul în care prezentul ghid a fost aplicat de instituție, de exemplu rapoarte de audit intern sau extern, evaluări ale consultanților externi, simulări sau analizele prudentiale;
- g. subiecte suplimentare stabilite de autoritatea de rezoluție relevantă (de exemplu, lecțiile învățate în urma unei crize recente sau a unui eveniment de piață).

125. În rezumatul executiv al autoevaluării prevăzut la punctul 124, instituțiile trebuie:

- a. să prezinte modul în care înțeleg strategia de rezoluție, astfel cum a fost identificată de autoritatea de rezoluție, precum și rolul lor și cel al autorității (autorităților) în punerea în aplicare a strategiei respective;
- b. să descrie cadrul de testare și asigurare care le permite să asigure capacitatea de a sprijini în mod continuu punerea în aplicare a strategiei de rezoluție;

⁵ Ghidul EBA/GL/2022/11 pentru instituțiile și autoritățile de rezoluție în vederea completării evaluării posibilității de soluționare pentru strategiile de transfer (Ghidul privind transferabilitatea).

- c. să sintetizeze autoevaluarea în funcție de domeniile-cheie ale posibilităților de soluționare, după cum urmează:
- i. guvernanță;
 - ii. continuitate operațională în procedura de rezoluție (OCIR) și acces la IPF-uri⁶;
 - iii. capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare;
 - iv. lichiditatea și finanțarea în procedura de rezoluție;
 - v. SGI⁷;
 - vi. comunicare;
 - vii. transferabilitate și restructurare.

126. Instituțiile trebuie să înainteze rapoarte autorității de rezoluție cel puțin o dată la doi ani. Primul raport trebuie înaintat până la 31 decembrie 2024.

127. În contextul grupurilor de rezoluție transfrontaliere, raportul de autoevaluare trebuie transmis fie de către entitatea de rezoluție autorității de rezoluție la nivel de grup (sau autorității de rezoluție relevante în cazul unei strategii cu mai multe puncte de intrare), fie de către entitatea care nu este entitate de rezoluție autorității de rezoluție locale.

128. Atunci când este întocmită, autoevaluarea entității care nu este entitate de rezoluție trebuie elaborată pe baza strategiei de rezoluție a grupului și în coordonare cu entitatea de rezoluție.

129. În scopul raportului de autoevaluare menționat la punctul 124, instituțiile trebuie să urmeze formatul furnizat de autoritatea lor de rezoluție.

4.7. Programul multianual de testare

130. Având în vedere raportul de autoevaluare menționat în secțiunea 4.6 și, în special, elementele solicitate la punctul 124 literele (d-f), autoritățile de rezoluție trebuie să adopte un program multianual de testare a posibilității de soluționare pentru instituțiile aflate în sfera lor de competență. Programul trebuie să conțină toate capacitățile prevăzute în prezentul ghid și în Ghidul ABE privind transferabilitatea⁸.

⁶ Infrastructuri ale pieței financiare

⁷ Sisteme de gestiune a informației

⁸ EBA/GL/2022/11.

131. Acesta trebuie să acopere o perioadă de trei ani (ultimii doi ani fiind orientativi) pentru a permite instituțiilor să-și optimizeze eforturile de planificare a rezoluției. Acesta trebuie actualizat/confirmit anual de către autoritatea de rezoluție. Rezultatul revizuirii sale anuale trebuie notificat instituțiilor fără întârzieri nejustificate.
132. Autoritățile de rezoluție trebuie să comunice instituțiilor programul de testare a posibilității de soluționare menționat la punctul 130 și actualizările sau confirmările anuale ale acestuia, astfel cum se menționează la punctul 131, cel târziu împreună cu rezumatul planului de rezoluție și al evaluării posibilității de soluționare, în conformitate cu articolul 10 alineatul (7) litera (a) din Directiva 2014/59/UE.
133. Având în vedere lista neexhaustivă prevăzută în anexa 4, autoritățile de rezoluție trebuie să stabilească în programul de testare a posibilității de soluționare (menționat la punctul 130) gama de evaluări, teste, metodologii, practici și instrumente pe care intenționează să le utilizeze pentru a testa caracterul adecvat al mecanismelor instituite de instituții pentru sprijinirea punerii în aplicare a strategiei lor de rezoluție.
134. Atunci când au în vedere alegerea tehnicilor de testare în cadrul programului lor de testare a posibilității de soluționare menționat la punctul 130, autoritățile de rezoluție trebuie să urmeze o abordare bazată pe risc, pe baza profilului de risc al instituțiilor, a mărimii lor și a modelului lor de afaceri (de exemplu, clasificarea SREP⁹) și a scorului general SREP¹⁰ și să ia în considerare următoarele:
- a. progresele înregistrate în ceea ce privește capacitatea de soluționare/gradul până la care sunt îndeplinite capacitățile de soluționare stabilite în prezentul ghid și
 - b. calitatea generală a activității interne de asigurare a posibilității de soluționare, evidențiată în raportul de autoevaluare.
135. În contextul grupurilor de rezoluție transfrontaliere, programul multianual de testare a capacității de soluționare trebuie discutat între autoritățile de rezoluție la nivel de grup și autoritățile de rezoluție ale filialelor care fac obiectul acestui ghid.
136. În cazul grupurilor transfrontaliere, programul multianual de testare a posibilității de soluționare al entităților de rezoluție, inclusiv testele prevăzute în acesta, trebuie realizat fie de către autoritatea de rezoluție a entității de rezoluție, fie de către autoritățile de rezoluție gazdă, în cooperare cu autoritatea de rezoluție a entității de rezoluție – astfel cum s-a convenit între acestea.

⁹ „Clasificarea SREP” înseamnă indicatorul de importanță sistemică a instituției, care este atribuit în funcție de mărimea și complexitatea instituției, precum și de sfera activităților sale. Vezi și secțiunea 2.1.1 din versiunea revizuită a Ghidul EBA privind procesul de supraveghere și evaluare (SREP) (EBA/GL/2022/03).

¹⁰ Vezi definiția din versiunea revizuită a Ghidului EBA privind procesul de supraveghere și evaluare (SREP) (EBA/GL/2022/03), p. 21. „Scor general SREP” înseamnă indicatorul numeric al riscului general pentru viabilitatea instituției pe baza evaluării generale SREP.

137. Autoritățile de rezoluție trebuie să împărtășească cu instituția și, în cazul unui grup transfrontalier, cel puțin cu membrii colegiului de rezoluție, rezultatele oricăror teste efectuate în conformitate cu programul de testare a posibilității de soluționare menționat la punctul 130.

4.8. Manual operațional principal

138. Întreprinderea-mamă din Uniune și entitățile de rezoluție ale unui grup de rezoluție care fac obiectul articolului 92a sau al articolului 92b din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau care au active totale la nivelul grupului de rezoluție de peste 100 de miliarde EUR, precum și cele desemnate de autoritatea de rezoluție relevantă care nu fac obiectul articolului 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și care fac parte dintr-un grup de rezoluție ale cărui active totale sunt mai mici de 100 de miliarde EUR, dar pe care autoritatea de rezoluție le-a evaluat ca având o probabilitate rezonabilă de a prezenta un risc sistemic în eventualitatea intrării în dificultate a grupului în conformitate cu articolul 45c alineatul (6) din Directiva 2014/59/UE, trebuie să elaboreze un manual operațional principal.

139. Manualul operațional principal trebuie solicitat altor instituții decât cele desemnate la punctul 138, atunci când evaluarea riscurilor estimează că acest lucru este justificat de complexitatea organizației și, în consecință, de necesitatea unui grad ridicat de coordonare a capacităților de soluționare.

140. Manualul operațional principal trebuie¹¹:

- a. să definească principalele roluri și responsabilități ale personalului de conducere de nivel superior în perioada premergătoare rezoluției și în timpul acesteia;
- b. să stabilească chestiunea și calendarul în care conducerea trebuie să ia decizii în perioada premergătoare rezoluției și în timpul acesteia;
- c. să stabilească factorii care declanșează activarea manualelor suboperaționale (manual operațional de recapitalizare internă, manual operațional de transfer, planuri de urgență pentru accesul la IPF-uri, comunicare);
- d. să stabilească sursa, termenele și formatul surselor de informații care vor sprijini aceste decizii ale Consiliului de administrație;
- e. să demonstreze cum interacționează diferitele elemente ale executării strategiei de rezoluție și, în special, următoarele:
 - i. executarea recapitalizării interne (manual operațional de recapitalizare internă);
 - ii. manualul operațional de transfer (dacă este cazul);

¹¹ Anexa 5 oferă o descriere cu nivel ridicat de detaliere a arhitecturii manualului operațional principal.

- iii. evaluarea;
 - iv. finanțarea și lichiditatea în caz de rezoluție (inclusiv monitorizarea/finanțarea garanțiilor în strategia de rezoluție);
 - v. accesul la IPF-uri (inclusiv planuri de urgență);
 - vi. continuitatea operațională (inclusiv catalogul de servicii);
 - vii. planul de reorganizare a activității.
141. Instituțiile trebuie să-și actualizeze manualele operaționale principale cel puțin o dată pe an sau după o modificare a structurii lor juridice sau organizaționale ori după o modificare a condițiilor lor operaționale sau financiare care ar putea avea un efect semnificativ asupra manualului operațional principal sau ar putea necesita modificarea acestuia. Rezultatul revizuirii sale anuale trebuie notificat autorităților de rezoluție fără întârzieri nejustificate.
142. După anexa 3 la Ghidul privind posibilitatea de soluționare, se introduc anexele 4 și 5, după cum urmează:

Anexa 4 – Lista neexhaustivă a metodelor aflate la dispoziția instituțiilor pentru activitatea lor de asigurare sau a autorităților pentru testare

a. Autocertificare	În cazul în care instituția își certifică singură conformitatea cu o normă.
b. Autoevaluare	Autoevaluarea este evaluarea de către instituție a propriilor capacități de a îndeplini sarcinile solicitate în timp util și de a atinge nivelul de calitate așteptat. Autoevaluarea presupune analiza proceselor și procedurilor existente și, eventual, analiza lecțiilor învățate din situațiile de criză din trecut. Autoevaluarea duce la analiza decalajului dintre capacitățile instituției și așteptările autorităților.
c. Firma împărtășește rezultatele sistemelor sale sau ale testelor interne prin demonstrații în fața autorităților / teste de parcurgere	Un „test de parcurgere” urmărește o operațiune pas cu pas prin intermediul SGI sau al procedurilor, de la inițierea acestuia până la dispoziția finală.
d. Exerciții de alertă	Verificarea plauzibilității orientate spre proces, bine direcționate și flexibile a etapelor selectate într-un manual operațional.
e. Simularea	Simulările sunt exerciții de simulare în condiții reale în care instituțiile testează părți (selectate) ale elementelor identificate de autoritatea de rezoluție pe baza unui eveniment de criză de test și identifică domeniile în care sunt necesare

îmbunătățiri pentru a se asigura că strategia de rezoluție poate fi pusă în aplicare în mod eficace și în timp util.

f. Exercițiu documentar	<p>Etapa inițială pentru a îmbunătăți manualele operaționale și pentru a asigura standardizarea, coerența și alinierea la cerințele privind documentarea proceselor-cheie pe etape individuale, și anume calendarul, responsabilitățile și dependențele.</p> <p>Testarea a posteriori când cifrele sunt armonizate între diferite documente pentru a evalua acuratețea și fiabilitatea unui set de date.</p>
g. Audit intern	<p>Revizuirea capacităților de soluționare de către auditul intern, ca parte a activității de asigurare a instituției în ceea ce privește continuitatea capacității de soluționare.</p>
h. Verificare independentă de către un terț	<p>Revizuirea capacităților de soluționare de către un expert terț.</p>
i. Analiză aprofundată	<p>Cercetare amănunțită a unui subiect specific, efectuată la sediul instituției, pe baza unui calendar predefinit.</p>
j. Inspecție la fața locului	<p>Inspecțiile la fața locului sunt investigații și teste cu domeniu de aplicare și calendar predefinite efectuate de autorități la sediile instituțiilor. Inspecțiile trebuie să fie intruzive, respectând în același timp principiul proporționalității, și să urmărească să ofere o imagine detaliată a caracterului adecvat și a executării proceselor.</p>

Anexa 5 – Manual operațional principal

Descriere cu nivel ridicat de detaliere a arhitecturii manualului operațional principal:

